Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησία . . . . δρ. 8.—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . . » 4,50	Ἑξάμηνος . . » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2.50	Τρίμηνος . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ.10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος — *Ἐν Ἀθήναις, 25 Ἰουλίου 1915* — *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 34*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἔφθασαν εἰς τὸ Ἄλτο περὶ τὴν δεκάτην τῆς νυκτός. Ἔκαμνε ζέστη φρικτὴ καὶ μόνη ἡ θύρα τοῦ πονδοχείου ἦτο φωτισμένη. Πρὸς τὰ φῶς αὐτὸ διηυθύνθησαν ὁ Δὸν Κάρλος καὶ ὁ Ραοὺλ.

Εἰσελθόντες εἰς τὴν ρυπαρὰν αἴθουσαν, εἶδον καμμιὰ σαρανταριὰ ἀνθρώπους, καθισμένους γύρω εἰς τραπεζάκια καὶ χαρτοπαίζοντας ὑπὸ τὸ ἀσθενὲς φῶς λαμπῶν πετρελαίου ποὺ ἐκάπνιζαν.

Ἀμέσως ὁ Δὸν Κάρλος ἐγνώρισε τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἐζήτοῦσε.

Ἦτον ἕνας ὑψηλός, ἡλιοκαής, μὲ τὸ πρόσωπον σκεπασμένον σχεδὸν ἐντελῶς ἀπὸ πλατύγυρον σομπρέρο (σκιάδιον), δεμένον ὑπὸ τὸν πώγωνα μὲ κορδόνια.

Ὁ γέρων Ἰνδὸς ἔπαιζε μ' ἕνα σύντροφον σιωπηλὸν, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου εἶχεν ἀποθέσῃ τὸ μαχαίρι του εἰς τὸ τραπέζι, δίπλα του.

Ἐνῷ ὁ ἐπιστάτης συνεζήτει διὰ τὸ χρέος μὲ τὸν Ἰνδὸν, ὁ ὁποῖος διέκοψε μίαν στιγμὴν τὸ παιχνίδι, ὁ Ραοὺλ ἐκύτταζε περιέργως τὸ ἄγριον ἐκεῖνα καπνιγώγιον.

Ὅλοι σχεδὸν οἱ παῖκται ἦσαν μεθυσμένοι. Καὶ ὅμως ἐξακολουθοῦσαν, ἀφίνοντες κάθε τόσον τὰ χαρτιά, νὰδειάζουν κοπήρια ρακῆς, ποὺ λέγεται ἐκεῖ κ ά ν α (καλάμι), διότι κατασκευάζεται ἀπὸ ζαχαροκάλαμον.

Εἰς μίαν ἄκραν τοῦ καφενείου, ἕνας ἄνθρωπος ἐκάθητο ὁλομόναχος κ' ἐτραγουδοῦσε μὲ τὴν κιθάραν του τραγούδια θλιβερά.

Ὁ ἀριθμὸς 2422

Ἔξαφνα ἕνα παιδὶ ἀτθμαῖνον καὶ κρατοῦν χαρτιά, εἰσώρμησεν ὡς θύελλα εἰς τὴν αἴθουσαν κ' ἐφώναξεν :

—Οἱ κερδισμένοι ἀριθμοὶ τοῦ λαχείου !

Ὁ Ραοὺλ ἐνθυμήθη τότε, ὅτι χθὲς εἶχεν ἀγοράσει ἕνα λαχεῖον.

Ἐφώναξε τὸν μουκάκον ἐπῆρε τὸ παράρτημα, ἐκάθησε παράμερα εἰς ἕνα τραπεζάκι, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του τὸ γραμμάτιον καὶ ἐκύτταξε νὰ ἴδῃ ἂν ἦτο εἰς τὸν πίνακα ὁ ἀριθμός του δηλ. 2422, σειρὰ Γ'.

Κανεὶς δὲν ἐφαίνετο νὰ τὸν προσέχῃ. Ὁ φίλος του ἐξηκολούθει νὰ συζητῇ μὲ τὸν ὀφειλέτην ὁλοὲν ζωηρότερα· οἱ μεθυσμένοι παῖκται νὰ οὐρλιάζουν καὶ ὁ κιθαριστὴς νὰ λέγῃ τὰ τραγούδιά του.

Ἔξαφνα ὁ Ραοὺλ ἠσθάνθη ἕνα θάμβος στὰ μάτια κ' ἕνα παλμὸν εἰς τὸ στῆθος... Ὄχι, δὲν ἦτο δυνατὸν..., θὰ ἔκαμνε λάθος. Ἐκεῖ, εἰς τὸ χαρτὶ ποὺ ἐξήταζεν ἐπάνω-ἐπάνω, ἦτο τυπωμένος μὲ χονδρὰ στοιχεῖα ὁ ἀριθμὸς 2, 422 καὶ ἀπέναντι : 500,000 πιάστρα !

Κατέπνιξε κραυγὴν χαρᾶς καὶ, πρὶν τρέξῃ εἰς τὸν Δὸν Κάρλον, ἐκύτταξεν ἄλλην μίαν φορὰν καὶ παρέβαλε προσεκτικὰ τοὺς ἀριθμοὺς διὰ νὰ ἰδῇ μὴν τὸν γελοῦσαν τὰ μάτιά του. Ἀλλὰ ὄχι ! Ἦτο ὁ ἀριθμός του ! Εἶχε κερδίσῃ 500,000 πιάστρα, ἕνα ἑκατομμύριον φράγκα καὶ πλέον !

Χωρὶς νὰ σκεφθῇ ἄλλο, μεθυσμένος ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ὁ Ραοὺλ ἐσηκώθη, ἔτρεξε καὶ σείων τὸ πολύτιμον γραμμάτιον, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ :

—Δὸν Κάρλο .. ἐκέρδισα τὸ λαχεῖον.. νὰ ὁ ἀριθμός μου, δύο χιλιάδες τετρακόσια.....

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ. Μόλις ἐπρόφερε αὐτὰς τὰς λέξεις, ὅλα τὰ φῶτα τῆς ταβέρνας ἐσβέσθησαν συγχρόνως, ἡ λάμπες ἔπεσαν κάτω, ἔγεινε μία μεγάλη ἀναστάτωσις, καὶ ὁ Ραοὺλ

«Ὁ Ραοὺλ εἶδε τὸν φίλον του νὰ συνομιλῇ μὲ τοὺς χωροφύλακας...» (Σελ. 270, στ. 6'.)

«Δὸν Κάρλο !.. ἐκέρδισα τὸ λαχεῖο !...» (Σελ. 269, στ. γ'.)

μέσα εἰς τὸ σκοτάδι, ἠσθάνθη νὰ τὸν σηκώνουν, νὰ τὸν ἀπάγουν καὶ νὰ τοῦ παίρνουν ὄχι μόνον τὸ πολύτιμον λαχεῖον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐνδύματά του, καὶ ὅ,τι εἶχεν ἐπάνω του.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Δὸν Κάρλου ποῦ ἐφώναζε :

—Ἀ, τὰ παληόσκυλα !.. Μακρέτο νοῦ σου ! Βάστα !.. Ποῦ εἶσαι ; Ἔφθασα !..

Τέλος ἡ θύρα τοῦ πανδοχείου ἄνοιξε μ' ἕνα δυνατὸν σπρώξιμον καὶ τὸν θόρυβον διεδέχθη ἄκρα σιγή.

Ἕνα σπίρτο ἔτριξε κ' ἔλαμψεν εἰς τὸ σκότος. Εἰς τὸ ἀσθενὲς αὐτὸ φῶς, ὁ Ραοὺλ καὶ ὁ Δὸν Κάρλος ἰδώθησαν.

Ἦσαν μόνοι μὲ τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ καταστήματος !

Ἥσυχος αὐτός, ὡς ἄνθρωπος συνειθισμένος εἰς παρομοίας σκηνάς, ἄναβε πάλιν τὴς λάμπες του κ' ἐσήκωνε τὰ ναποδογυρισμένα τραπέζια.

—Καλὰ τὸ εἶπα ἐγώ ! ἐφώναξε ὁ ἐπιστάτης μὲ λύσσαν θυμοῦ. Σοῦ ἄρπαξαν τὸ λαχεῖο καὶ πανε !.. Ὁ Ἀγκίλας, ὁ Λοπέζ, καὶ ἡ παρέα τους ἔκαμαν τὸ κόλπο.

—Καὶ τώρα, ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ ἀπηλπισμένος, δὲν θὰ εἰσπράξω τὴς πεντακόσιες χιλιάδες ;

—Ἕνα ἑκατομμύριο διακόσιες χιλιάδες φράγκα, πᾶνε στὸ διάβολο ! ἀνέκραξεν ὁ Δὸν Κάρλος μανιώδης. Ἰδιαίτα τὰ καταφέρες καὶ σύ! Μὰ τί σοῦ ἦλθε νὰ βγάλῃς τὴς φωνές καὶ νὰ κοιμίσουν αὐτοὶ οἱ κλέφτες πῶς κρατοῦσες στὸ χέρι σου ἑνὸς ἑκατομμύριο ; Ἔτσι κάνουν σὲ τέτοια μέρη ;

—Δὲν τὸ συλλογίσθηκα ! ἔκλαυσεν ὁ πτωχὸς Ραοὺλ. Εἶδα τὸν ἀριθμό μου.. μ' ἔπιασε ἡ χαρὰ καὶ... τὴν ἔπαθα σὰν βλάκας.

Εἰς καταδίωξιν τῶν κλεπτῶν

Ἀλλ' ὁ Δὸν Κάρλος δὲν ἐπρόσεχε τώρα εἰς τὰ λόγια τοῦ Ραοὺλ. Ἔκραβε τὸ κεφάλι μὲ τὰ χέριά του κ' ἐσκέπτετο βαθειά.

Ἔξαφνα ἤρχισε νὰ λέγῃ τὰς σκέψεις του δυνατά :

—Δὲν γίνεται τέποτε ! Καθένας μπορεῖ νὰ εἰσπράξῃ ἕνα κερδισμένο γραμμάτιο λαχείου 'ς ὁποιαδήποτε Τράπεζα, 'ς ὁποιοδήποτε μέρος τῆς Ἀργεντινῆς. Δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ πιστοποιήσῃ τὴν ταυτότητά του. Ἀρκεῖ νὰ παρουσιάσῃ τὸ γραμμάτιον διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ ἀληθινοῦ ἰδιοκτήτου. Οὔτε διαμαρτυρία μπορεῖ νὰ κάμωμε, οὔτε καταγγελία. Τί θὰ γίνῃ λοιπόν ; Καὶ ὅμως....κάτι πρέπει νὰ γίνῃ !

—Νὰ πιάσουμε τοὺς κλέφτες ! ἐφώναξε τότε ὁ Ραοὺλ. Ναί, καλέ μου Δὸν Κάρλε ! Σεῖς ποῦ εἶσθε τόσον ἱκανός, τόσο ἐπιδέξιος, σεῖς ποῦ γνωρίζετε τὸν τόπο τόσο καλά, βοηθῆστέ με νὰ βρῶ τοὺς παληανθρώπους ποῦ μ' ἔκλεψαν. Δὲν θὰ εἶνε πολὺ μακρυὰ ἀπὸ 'δῶ !

—Ναί, βέβαια, ἀπεκρίθη ὁ ἐπιστάτης κουνῶν τὸ κεφάλι του, κάπου ἐδῶ κοντὰ θὰ εἶνε. Ἀλλὰ τί ὠφελεῖ ; Ποῖος ξέρει τώρα σὲ ποιανοῦ χέρι πέρασε τὸ λαχεῖο ! Ἀδιάφορο, θὰ δοκιμάσουμε. Ἅμα ὑποσχεθοῦμε χρήματα, πολλὰ χρήματα θὰ κατορθώσωμε ἴσως νὰ τοὺς πιάσωμε.... Ἄς μὴ χάνωμε καιρό. Ἐμπρός !

«Γρήγορα, στὸ βάλτο !...»

Περιττὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὰ δύο ἄλογα, τὰ ὁποῖα ὁ Ραοὺλ καὶ ὁ Δὸν Κάρλος εἶχαν δέσει ἀπέξω ἀπὸ τὴν ταβέρναν νὰ τοὺς περιμένουν, δὲν ὑπῆρχαν πλέον ἐκεῖ.

Τὸ ἐπερέμεναν ἄλλως τε καὶ ὁ Δὸν Κάρλος κατέβη πεζὸς καὶ δρομαῖος τὸν λόφον τοῦ Ἄλτο, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοῦ Ραοὺλ.

Μετ' ὀλίγον εἰσήρχοντο εἰς ἕνα ἀστυνομικὸν σταθμόν, ὅπου ὁ Ραοὺλ εἶδε τὸν φίλον του νὰ συνομιλῇ μὲ τοὺς χωροφύλακας. Τοὺς ἤξευρε καλὰ ὁ Δὸν Κάρλος καὶ δι' αὐτὸ τοὺς εἶπε :

—Θὰ ἔχετε χίλια πέζος ὁ καθένας, ἂν κατορθώσετε νὰ μοῦ φέρετε τὸ ὑπ' ἀριθ. 2422 λαχεῖον ποῦ μᾶς ἔκλεψαν πρὸ μισῆς ὥρας.

Τὰ λόγια αὐτὰ εἶχον μαγικὸν ἀποτέλεσμα. Εἰς ὀλίγα λεπτὰ δώδεκα ἀστυνομικοὶ ἦσαν στὸ πόδι.

Ἄλογα σελλωμένα, ἕτοιμα, ἐπερίμεναν εἰς τὴν αὐλήν. Ἐπῆραν τὰ ὅπλα των, ἐκαβαλλίκευσαν καὶ ὁ ἀρχηγὸς δι ἔταξεν :—Ἐμπρός !

Δύο ἄλογα παρεχωρήθησαν εἰς τὸν Δὸν Κάρλον καὶ τὸν Γαοὺλ, κ' ἐξεκίνησαν ὅλοι μαζὶ μὲ καλπασμόν.

Καθ' ὁδὸν ὁ ἀρχηγὸς εἶπεν εἰς τὸν Δὸν Κάρλον :

—Εἰς τὴν φόντα ἦταν λοιπὸν ὁ ἀγωγιάτης Μαντὲς καὶ ὁ Ἰνδὸς Ἔλ Ἀγκίλα. Τοὺς ξέρω καλὰ αὐτοὺς τοὺς παληανθρώπους καὶ εἶναι βέβαιος, ὅτι θὰ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν πόλι, ἐπειδὴ ἤξευραν ὅτι θὰ τοὺς ἐμποδίζατε νὰ ἐξαργυρώσουν τὸ λαχεῖο σὲ καμμιὰ Τράπεζα τῆς Κορδόβας.

—Μὲ τί τραῖνο θὰ μπόρεσαν νὰ τὸ κάσουν ; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Κάρλος.

—Μέ τραῖνο !.. ἀπεκρίθη ὁ ἀστυνομικός. Οἱ Ἰνδοὶ αὐτοὶ δὲν ταξειδεύουν σχεδὸν ποτὲ μὲ σιδηρόδρομο. Προτιμοῦν νὰ διασχίζουν τὴν πάμπα μὲ τάλο γά τους.

—Τότε ποῦ πᾶμε ;

—Θὰ κάμωμε τὸ γύρο τῆς πόλεως καὶ θὰ ρωτήσωμε 'ς ὅλους τοὺς σταθμούς. Τοὺς γνωρίζουν καλὰ τὸν Μανδὲς καὶ τὸν Ἀγκίλα κι' ἀπ' ὅπου ἐπέρασαν, θὰ τοὺς εἶδαν καὶ θὰ μᾶς ποῦν. Κατὰ τὴν γνώμην μου ὅμως, θἄφυγαν γιὰ τὴ Σάντα Φέ. Εἶνε ἡ πλησιεστέρα πόλις ὅπου μποροῦν νὰ ἐξαργυρώσουν τὸ λαχεῖο.

—Ἀφοῦ εἶσθε βέβαιος, κύριε ἀστυνόμε, ἐπρότεινεν ἀνυπόμονος ὁ Δὸν Κάρλος, ἂς κάμε ἐκεῖ κατ' εὐθεῖαν, χωρὶς νὰ χάνουμε καιρό.

—Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ ἀστυνομικός, καλλίτερα νὰ μάθωμε πρῶτα.

Καὶ πραγματικῶς, εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν τοὺς ἐπληροφόρησαν, ὅτι οἱ καταζητούμενοι ἔφυγαν πρὸς τὴν Σάντα-Φέ. Κι' ἐν γνώσει πλέον, ὁ ὅμιλος τῶν ἱππέων ἐξῆλθε καλπάζων ἀπὸ τὴν Κορδόβαν, διευθυνόμενος πρὸς ἀνατολάς. Ὁ Ραοὺλ οὔτ' ἐσκέφθη κἂν νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖόν του. Ἐνόμιζεν ὅτι πηγαίνει εἰς ἐκδρομὴν ὀλίγων ὡρῶν. Ἀλλὰ γρήγορα θὰ ἐμάνθανεν, ὅτι ὅταν βγαίνῃ κανεὶς εἰς τὴν πάμπαν νὰ κυνηγήσῃ Ἰνδοὺς, δὲν εἰξεύρει πότε θὰ ἐπιστρέψῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η ΠΑΜΠΑ ΚΑΙΕΤΑΙ

Ἕνα τέχνασμα

Ἐκάλπαζαν ἤδη ἀπὸ πολλῶν ὡρῶν, εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθυτέρας σιγῆς. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ ἀρχηγὸς των ἐπέζευε κ' ἔκολοῦσε τὸ αὐτί του εἰς τὴν γῆν διὰ νὰκούσῃ. Ὁ Ραοὺλ, ἐν τῷ μεταξύ εἶχεν ὅλον τὸν καιρὸν νὰ συλλογίζεται τὴν τύχην του.

Τί παράξενη !.. Ἂν κατώρθωναν τώρα νὰ πιάσουν τὸν κλέπτην τοῦ γραμματίου, ποῦ ἀγόρασε διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν μικρὸν λαχειοπώλην, τὸν ὁποῖον ἐπλήγωσε, θὰ ἐγίνετο πλούσιος, ὑπέρπλουτος. 1.200.000 φράγκα ! Ὁ φανταστικός, ὁ ἰλιγγιώδης αὐτὸς ἀριθμὸς ἐχόρευεν εἰς τὰ μάτιά του μαζὶ μὲ τὸν ἄλλον τοῦ λαχείου, 2422...

Ἐκάλπαζε χωρὶς νὰ αἰσθάνεται κόπον, ζέστην, πεῖναν, τίποτε ! Ἔξαφνα ἡ νυκτερινὴ ἡσυχία τῆς πάμπας ἐταράχθη ἀπὸ σμήνη πτηνῶν, τὰ ὁποῖα ἐπέρασαν ἐπάνω ἀπὸ τὰς κεφαλὰς τῶν ἱππέων, ἐκβάλλοντα κραυγὰς τρόμου ὡς ἂν ἔφευγαν κάτι φοβερόν.

Ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἤρχοντο, ὁ οὐρανὸς ἦτο σκοτεινός. Θὰ ἔλεγε κανεὶς, ὅτι ἡτοιμάζετο θύελλα. Κατόπιν ἐφάνησαν μερικὰ ἄλογα καὶ βόδια, τὰ ὁποῖα, πανικόβλητα καὶ αὐτά, ἐπέρασαν δίπλα ἀπὸ τοὺς ἱππεῖς, φεύγοντα ὡς ἀστραπή.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΟ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 263)

—Τί νὰ σᾶς πῶ, βρὲ παιδιά, τοὺς εἶπα κ' ἐγώ. Μοῦ κατέβηκε μιὰ ἰδέα. Ἀρπάξετε ὅσο μπορεῖτε πιότερα ἀπ' αὐτὸ τὸ πανόρκαια, γιατί ἐγὼ τὸ κόρτασα, κ' αὐτὲς τὲς μέρες ποῦ θὰ εἶμαστε ἀκόμα στὸ χωριό, ἂς ἔρχεται ἀπὸ ἕνας-ἕνας μας κ' ἂς γράψῃ ἐκεῖ μέσα στὲς πλευρὲς τῆς σπηλιᾶς ὅ,τι φαντάστηκε γι' αὐτὸ τὸ μάρμαρο κ' ὅ,τι τοῦ χτύπησε δυνατώτερα τὴν καρδιά του. Ἐκεῖ στὴ σπηλιά, οὔτε ἡ βροχὴ θὰ ξεπλένῃ τὰ γραμμένα, οὔτε ὁ ἥλιος θὰ τὰ ξεβάφῃ. Ποιὸς ξέρει ; Λέν πῶς βουνὰ μὲ βουνὰ μονάχα δὲν ἀνταμώνονται, μιὰ κάποτε δὲν ἀνταμώνονται κ' οἱ ξενιτεμένοι. Ἂς βρίσκονται κἂν γιὰ χρόνια ἐκεῖ μέσα οἱ σκέψες μας ἢ μιὰ στὸ πλάγι τῆς ἄλλης, ὅπως ζήσαμε κ' ἐμεῖς τόσον καιρὸ δμονοισμένοι.

—Χειροκροτῶ τὴν ἰδέα σου, μοῦ λέει ὁ Γιάννης. Ὅ,τι καλὸ συλλογίστηκε καὶ τέγραψε ὁ ἄνθρωπος, σώζεται σὰ μιὰ παντοτεινὴ κ' ἀδιάκοπη ἀναλαμπὴ τοῦ μυαλοῦ του, ἂς εἶνε κι' ἀπὸ καιρὸ πεθαμένος. Ἔτσι δὲν μᾶς ἔλεγε ὁ Λάριοσσος ; Ὅσο θαμπὲς κ' ἂν εἶνε οἱ δικές μας ἀναλαμπὲς ποῦ θὰ γραφτοῦν στὴ σπηλιά, πάντα θὰ βρίσκονται συντροφεμένες πιὸ μακρύτερα κι' ἀπ' τὴ ζωή μας.

Ὁ Φίλιππας μᾶς πῆρε στὴν ἀρχὴ στὸ ψιλό, ποῦ λέν, γιατί ἄρχισε μ' ἐκεῖνο τὸ πονηρό του χαμόγελο.

—Ἔτσι θὰ πετοῦν οἱ ἀναλαμπὲς μας ἀπ' τὴ σπηλιὰ ἀδερφωμένες, σὰν ἀπ' ἀστέρια τῆς Πούλιας. Θὰ λαμπυρίζουν ἀκόμη κι' ὅταν ἐμεῖς ἀπομείνωμε μιὰ φούχτα χῶμα.

—Θὰ γράψωμε ἢ δὲ θὰ γράψωμε ; τὸν ρωτάει ὁ Γιάννης πεισμωμένος.

—Μπορῶ νὰ κάνω κι' ἀλλιῶς ; τοῦ ἀπαντάει. Τότε θὰ βάλῃ τὲς φωνὲς ἡ Ἀστρονομία γιατί θὰ λείπει ἕνα ἄστρο ἀπ' τὸ μέτρο. Θὰ γράψω κ' ἐγώ, μὴ θυμώνῃς.

—Ἐγώ, μᾶς λέει ὁ Νῖκος, αὔριο φεύγω γιὰ τὸ χωριό μου. Γράψετε ἐσεῖς, ἐγὼ θὰ γράψω ἀργότερα. Κάποτε θὰ περάσω ἀπ' ἐδῶ. Μήπως κι' οἱ λάμψες ἀπ' τ' ἀστέρια ποῦ βλέπομε, ὅλες ξεκίνησαν μονομιᾶς ; Ἄλλα ἀπ' αὐτὰ εἶνε σιμώτερα κι' ἄλλα μακρύτερα. Σήμερα μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι ἐδῶ πέρα σὰν ὁ Οἰδίπους στὸν Κολωνό, ξένος κι' ἐγὼ καὶ τυφλὸς σὰν ἐκεῖνος. Ἂν ἔψαλλα τώρα ἕναν ὕμνο στὸ μάρμαρό σας, φοβοῦμαι νὰ μὴν ἔμοιαζε τὸν ὕμνο στὸν Ἀπόλλωνα, ποῦ καθὼς λέν, ποιὸς τὸν ἄκουσε καὶ δὲν τὸν πῆρε ὁ ὕπνος ;

—Ἐλᾶτε νὰ κατεβοῦμε, παιδιά, φωνάζει ὁ Γιάννης. Πείνασα, θὰ πᾶμε σὲ μιὰ Ὄλυνθο, ποῦ λέει ὁ Μάρκος, μὰ προσκυνημένη ἀπὸ καιρὸ στὸν πασσοῦ μου, σὰ νὰ ποῦμε στὸ Γιάννη τὸν Α', σὲ μιὰ δική μου ἀχλαδιά, θὰ προσφαγίσωμε ἐκεῖ τὲς λειτουργιὲς μὲ τ' ἀχλάδια κοντὰ στὴ βρυσοῦλα, θὰ μεσημεριάσωμε καλὰ-καλὰ καὶ στὸν ἴσκιο, καὶ σὰ χαμηλώσῃ ὁ ἥλιος γυρίζομε στὸ χωριὸ ἀπ' τ' ἀπόσκια.

Ἔτσι καὶ κάναμε.

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες, πῆγα ἐπίτηδες στὸ Μάρμαρο γιὰ νὰ γράψω τὴν «ἀναλάμπη» μου κ' εἶδα πῶς τὲς εἶχαν γράψῃ κιόλας οἱ ἄλλοι δυὸ τὲς δικές τους.

Ὁ Γιάννης ἔγραφε :

«Πῶς νὰ μὴ σὲ ζηλεύω, καλότυχε βρόγχε, π' ἀτράντακτος χάρηκες καὶ θὰ χαροῦς ἀμέτρητα χρόνια αὐτὴ τὴ θέα ποῦ ξετρελλαίνει ; Εἴτε κυλήθηκες ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ, ποῦ θὰ λιγόνουσαν ἐκεῖ ψηλὰ πότε ν' ἀράξῃς ἀπ' τὰ κάτασπρα χιόνια ἐδῶ κάτω στὲς πρασινάδες, εἴτε, ἂν εἶσαι ἀερόλιθος, ξέφυγες ἀπ' τὴ σφεντόνα τ' οὐρανοῦ καὶ διάλεξες αὐτὸν τὸν Παράδεισο γιὰ νὰ πέσῃς, πάντα θὰ χάνεσαι καὶ σὺ σὰν ἐμᾶς γιὰ τὲς φυσικὲς ἐμμορφιὲς καὶ θὰ χτυπάει γι' αὐτὲς ἡ καρδιά σου, ἂς εἶνε καὶ μαρμαρένια.»

Ὁ Φίλιππας πάλι ἔγραφε :

«Αὐτὴ ἡ Ἀκρόπολη δὲν εἶνε φημισμένη στὸν κόσμο σὰν ἡ ἄλλη ποῦ τὴ μόρφωναν οἱ δύο ξακουσμένες στολίστρες, ὁ Ἰκτῖνος καὶ ὁ Φειδίας, μὲ τὰ πιὸ ἀτίμητα στολίδια· αὐτὴ δὲν μολύθηκε ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ τ' ἄλλο ἀρεντικό, οὔτε κατάντησε σήμερα σὰ γλάστρα μὲ λουλουδια ραδδισμένη ἀπ' τὸ χαλάζι. Ἀλλ' ἄγρια χωριατοπούλα ἡ Ἀκρόπολη τοῦ Παληοχωριοῦ, ἀξύγωτη παρθένα, μὲ θεριακωμένη κορμοστασιά, παίζει ἐδῶ μὲ τὲς θεώρατες βαλανιδιὲς ποῦ, μικρὲς ἀδερφοῦλες μπροστά της, ἁπλώνουν τὶς ἀγκαλιές τους γιὰ νὰ σκύψῃ νὰ τὲς φιλήσῃ, καὶ σὰν νὰ ὀνειρεύεται κάτι μυστικὸ χαιρετάει τὰ γύρω βουνὰ ποῦ κρατοῦν στὶς πράσινες ποδιές τους, σὰν ἄσπρα τραντάφυλλα, τόσα ἔμμορφα χωριαδάκια.»

Ἔγραψα κ' ἐγὼ λοιπὸν ἔτσι ἀπάνω κάτω, μὲ τ' ὄνομά μου :

«Λοῦλος σου ἀλευτέρωτος, ὦ θεὰ τοῦ κυνηγιοῦ, σὲ προσκυνῶ γονατιστὸς ἐδῶ ὀτὸ θεόχτιστο παλάτι σου. Δίωγμένη τώρα ἀπ' τὴν Ταυρική καὶ ξεσπιτωμένη ἀπ' τὴν Ἔφεσο, ποῦ θἄβρισκες ἄλλοῦ καλύτερα νὰ στήσῃς τὸ θρόνο σου ; Ἀπ ἐδῶ ἀγναντεύεις μὲ τ' ἀγαπημένο σου φεγγάρι τοὺς λαγοὺς ποῦ χορεύουν καὶ παίζουν τὰ βράδυα στὲς κυλισταριές τους. Ἀπ' ἐδῶ σαλαγᾶς τ' ἀγριογούρουνα καὶ τ' ἀποκοιμίζεις ἀπ' τὰ χαράματα στὲς πικνὲς κουρναριές. Ἐδῶ ταγίζεις σὰν τὰ περιστεράκια τὲς φάσσες σου. Ἀπ' ἐδῶ μετρᾶς τ' ἀγριμικά σου ὅλα σὰν παινεμένη νοικοκυρά. Χάρισε τίποτε ἀπ' αὐτὰ καὶ σ' ἐμένα τὸν τσαπεινό σου νεωκόρο ποῦ ρίχνει τὰ νειάτα του σὰν ἀσκητὴς γιὰ νὰ λατρεύῃ μιὰ θεὰ μοναχά, ἐσένα τὴν Ἄρτεμι.»

Ὅσο νὰ γυρίσω ἀπ' τὸ Παληοχῶρι στὸ χωριό, εἶχε νυχτώσῃ καὶ κοντὰ στὸ μεσοχῶρι, γύρω στ' αὐλάκα, εἶδα ποῦ ἔπεσαν σὰν ὀπτικὸς τηλέγραφος οἱ πυγολαμπίδες. Θυμήθηκα τότε, πῶς λίγο πρωτήτερα, τὲς κυνηγούσαμε τὰ παιδιὰ κα' μιὰ φορὰ τὲς κλείσαμε σ' ἕνα κουτί (αὐτὸ τὸ σχέδιο τὸ εἶχε δώσῃ τὸ Ζιζάνιο), καὶ τὲς ἀπολύσαμε κρυφὰ, ἀπὸ ἕνα ἀνοιχτὸ παραθυράκι, στὸ ἐργαστῆρι τοῦ Μάρκου, ποῦ κοιμώνταν, κι' αὐτὸς ἄρχισε τὲς βλαστήμιες γιὰ τὰ καντήλια τοῦ Διαβόλου ποῦ πῆγαν νὰ τοῦ κάνουν φωτοχυσία. Νὰ τ' εἶπα μὲ τὸν νοῦ μου. Μήπως καὶ τοῦτο ποῦ κάναμε δὲν εἶνε τὸ ἴδιο παιγνίδι ; Τὲς πυγολαμπίδες μας τώρα τὲς κλείσαμε νὰ λαμπυρίζουν στὴ σπηλιὰ καὶ θὰ βλαστημιοῦν οἱ γέροι κυνηγοὶ τὰ καντήλια π' ἀνάψαμε στὰ εἴδωλα καὶ στὲς πότρες.

(Τέλος) ΑΔΑΜ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Ἐκάθησεν εἰς ἓν ἄδειο καισόνι, τὸ ἀκροατήριόν του—καμμιὰ δεκαριὰ λωποδύται—ἐμαζεύθη τριγύρω του, καὶ ὁ Σκυλοκέφαλος ἤρχισε τὴν ὡραίαν του ἱστορίαν.

—Χθὲς τὸ βράδυ λοιπὸν ποῦ λέτε, ἐκεῖ-βὰ κατὰ τὴς ἕντεκα, ἡ τύχη μ' ἔφερε στὴν ἀριστοκρατικὴ Λεωφόρο τῆς Πριγκηπίσσης Ἀμάλια κι' αὐτοκίνητα πλῆθος! Ὅταν ἐσίμωσα εἶδα ὅλ' αὐτὰ τἀμάξια νὰ σταματοῦν ἕνα-ἕνα σὲ μιὰ πόρτα καὶ νὰ βγαίνουν ἀπὸ μέσα κάτι τ ζ έ ν τ λ ε μ α ν ν μὲ ἴσια κασκέτα καὶ μὲ κουστούμια παράξενα σὰν τῶν ἀπάχηδων.

«Πρέπει νὰ ξέρετε τώρα, ὅτι στὸν ἀριστοκρατικὸ κόσμο, σήμερα, παίρνει καὶ δίνει μιὰ μόδα: ὁ χ ο ρ ὸ ς τ ῶ ν ἀ π ά χ η δ ω ν. Κυρίες καὶ κύριοι ντύνονται σὰν ἀπάχηδες καὶ σὰν ἀπάχισσες, πηγαίνουν σὲ μιὰ σάλα στο-

λισμένη ἐπίτηδες, καὶ χορεύουν μὲ τὴν λαδέρνα κάτι τρελλοὺς χορούς, σὰν αὐτοὺς ποῦ φαντάζονται ὅτι κάμνουν οἱ ἀπάχηδες τοῦ Παρισιοῦ.

«Λέγω φαντάζονται, γιατί ὅσο λίγο κι' ἂν πήγατε στὸ Παρίσι, ξέρετε πῶς οἱ συνάδελφοί μας τῆς Βιλέττας καὶ τῆς Μπελβίλλ δὲν χορεύουν ποτὲ αὐτοὺς τοὺς φρικτοὺς χοροὺς ποῦ λέγονται Μ α τ σ ὶ ς καὶ Σ ἀ λ ο υ π ὲ παρὰ Βάλς Μ π ο σ τ ὸ ν, Τ ὸ ο ν - Σ τ ὲ π καὶ τοὺς ἄλλους ποῦ χορεύομε καὶ μεῖς. Ἡ ἀνάγκη ὅμως αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔχει ὅρια καὶ καθὼς θὰ ἰδῆτε, τὸ λέγω ἐκ πείρας.

«Φοροῦσα φουλάρι μπλὲ καὶ κόκκινο, κασκέττο καὶ παπούτσια μὲ δέματα. Εἶχα δηλαδὴ τὴν ἀπαραίτητη φορεσιὰ αὐτῶν τῶν συγκεντρώσεων. Μόλις τὸ παρετήρησα μοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ διασκεδάσω. Μπαίνω λοιπὸν μέσα καὶ μὲ τὸ φυσικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου, ἀνακατεύομαι μὲ τοὺς ἀριστοκράτες.

«Ἡ φορεσιὰ μου τοὺς ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι. Ἄκουσα γύρω μου κυρίους καὶ κυρίες νὰ ψιθυρίζουν:

«Τί πετυχημένος ποῦ εἶνε! τί φυσικός!.. Ἤθελα νὰ τὸν γνωρίσω... νὰ χορέψω μαζί του...»

«Μπορῶ νὰ καυχηθῶ, ὅτι ἤμουν ἡ ἥρως, ὁ βασιλεὺς τοῦ χοροῦ. Ἀλλὰ μιὰ στιγμὴ λίγο ἔλειψε νὰ χαλάσουν ὅλα. Σιὼ μπουφφὲ, ὅπου εἶχα πάει γιὰ νὰ πιῶ κάτι τι, ἕνας κύριος πολὺ σεβάσμιος, μὲ μπλὲ κοστούμι, μ' ἐπλησίασε καὶ μοῦ εἶπε:

«—Ὡραῖος χορός, ἔ;

«—Θαυμάσιος! τοῦ ἀποκρίθηκα.

«—Ζωηρότης, εὐθυμία καὶ ὡραιότατες φορεσιές. Παραδείγματος χάριν ἡ δική σας.

«—Ὦ, ἐφώναξα, μὲ κολακεύετε! Ἡ φορεσιά μου δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἔκτακτο!..

«—Μὰ ναί, σᾶς λέγω! Ἡ φορεσιά σας εἶνε ἡ πιὸ ὡραία ἀπ' ὅλες. Εἶνε καὶ μετοχειρισμένη, σχεδὸν παλιά. Ὅλα τὰ συλλογίζεσθε σεῖς!.. Σᾶς ἐνίησα ὅμως... Ἀλήθεια, ξεύρετε ποιός εἰμ' ἐγώ;

«—Ὄχι, κύριέ μου, ἀποκρίθηκα ἐγώ, ὁμολογῶ ὅτι δὲν σᾶς γνωρίζω...

«Τότε ὁ σεβάσμιος κύριος χαμογέλασε, ἔσκυψε σταυτί μου καὶ μοῦ εἶπε:

«—Εἶμαι ὁ Οὐίλλιαμ Τάϋλορ, ὁ ὑποδιευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας.

«Ἀπὸ τὴν ἔκπληξι, μοῦπεσε τὸ ποτῆρι μου. Εὐτυχῶς ποῦ ὁ γέρος δὲν παρετήρησε πῶς παράχθηκα. ἀλλὰ μὲ πῆρε ἀμέσως ἀπὸ τὸ μπράτσο, γιὰ νὰ μὲ συστήσῃ καὶ καλὰ σὲ μερικοὺς φίλους.

«—Συνάδελφοι, εἶπε μὲ χαμόγελο, ποῦ εἶνε σὲ θέσι νὰ ἐκτιμήσουν τὴν ἀκρίβεια τῆς ἀπάχικης στολῆς σας!

«Δὲν ξέρω γιατί, ἀλλὰ μιὰ στιγμὴ μοῦ φάνηκε πῶς ὁ γέρος κύριος μὲ τὸ μπλὲ κοστούμι, μούσφιγγε τὸ μπράτσο πιὸ δυνατὰ ἀπ' ὅσο συγχωρεῖ ἡ συνήθεια τοῦ καλοῦ κόσμου. Φοβήθηκα, τραβήχθηκα καὶ μὲ τὴν πρόφασι πῶς μὲ ζητοῦν γιὰ νὰ χορέψω, τὸν ἄφησα μάρμαρο.

«Εἶχα χάσῃ ὅλη μου τὴν ζωηρότητα. Ἕνας νέος ἀπάχης ποῦ περνοῦσε δίπλα μου, μοῦ εἶπε σιγά:

«Ἄρχισα νὰ βαριέμαι. Πλήττω φοβερά... Σεῖς, ἀγαπητέ μου κόμη;

«—Κ' ἐγώ, φίλε μου! ἀποκρίθηκα σιγὰ στὸ νέο, ποῦ μ' ἔπαιρνε γιὰ κάποιο γνωστό του. Τὸ σκᾶμε;

«—Τὸ ἀμάξι μου, μοῦ λέει, εἶνε στὴν πόρτα. Ἂν θέλετε, ἐλᾶτε μαζί μου στὴν Λέσχη.

«—Πολὺ εὐχαρίστως... ὡραία ἰδέα... ἡ φορεσιές μας ὅμως...

«—Ὦ, τί λέτε! Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ἡ φορεσιές μας θὰ κάμουν τὴ μεγαλήτερη ἐντύπωσι στὴν Λέσχη.

«—Τότε πᾶμε, σᾶς ἀκολουθῶ!»

«Ὕστερ' ἀπὸ πέντε λεπτὰ, ἔτρεχα μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ κουπὲ τοῦ νέου μου φίλου καὶ ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο μπαίναμε μαζὶ στὴν ἀριστοκρατικὴ Λέσχη «Ἀμπίρ», ὅπου πραγματικῶς μᾶς ἐθαύμασαν.

«Κ' ἐκεῖνοι ἔσκαζαν ἀπὸ τὰ γέλια.

«—Μὰ τί ἐπιτυχία! ἔλεγαν τί ὡραῖα ποῦ μασκαρεύτηκε! Ἀδύνατο νὰ τὸν γνωρίσῃ κανένας! Σὰν ἀληθινός!

«Ἀπὸ κεῖνη τὴ στιγμὴ συνῆλθα καὶ ἄρχισα τὴ δ ο υ λ ε ι ά... Ἔ καὶ νὰ μὲ βλέπατε!

«Ἀγαπητέ μου βαρῶνε, ἀπὸ δῶ' ἀγαπητέ μου μαρκήσιε, ἀπὸ κεῖ' μιλοῦσα δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ μὲ ὅλους. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι τὰ χέρια μου δὲν κάθουνταν ἔτσι... Πορτοφόλια καὶ πουγγιὰ περνοῦσαν ἀπὸ τὴς τσέπες τῶν κυρίων στὴς δικές μου, μὲ τὴ μεγαλήτερη εὐκολία. Σὲ λίγη ὥρα εἶχα μαζεμένη ὁλόκληρη περιουσία...

«Τοὺς διηγοῦμουν ὅλῳ καὶ ἱστορίες λωποδυτῶν καὶ τοὺς ἔκανα νὰ δακρύζουν ἀπὸ τὰ γέλια. Καὶ τόσο εὐχαριστήθηκαν μαζί μου, ὥστε ὕστερα ποῦ τοὺς ἀποχαιρέτισα νὰ φύγω, δὲν ἤξεραν ποιὸς νὰ μὲ πρωτοβγάλῃ ὡς τὴν πόρτα.

«Πῆρα ἕνα μόνιππο, παρακάτω πῆρα ἓν ἄλλο, καὶ ἔφθασα ἐδῶ. Ἔ, παιδιά μου! πῶς σᾶς φάνηκε λοιπὸν ἡ χθεσινὴ ἐ ρ γ α σ ί α;

—Ἔξοχη! ἐφώναξαν οἱ ἀκροαταὶ τοῦ Σκυλοκεφάλου. Καπετάνιε, μπορεῖς νὰ ὑπερηφανεύεσαι!.. Λίγοι στὸν κόσμο θὰ εἶχαν τόση ἐξυπνάδα καὶ ἀφροδία. Εἶσαι, ἀλήθεια, μοναδικός!

Ἐνῷ ὁ Σίμων διηγεῖτο τὸ ἀνδραγάθημά του, καὶ ἄλλοι λωποδύται εἶχον ἔλθῃ εἰς τὸ ἄσυλον, ὥστε τὴν στιγμὴ ποῦ ἐτελείωσε, τὸν περιεστοίχιζαν, συγχαίροντες μὲ θαυμασμὸν, καμμιὰ δεκαπενταριά.

Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἐξέφρασε τὴν ἀπορίαν του πῶς δὲν ἐγύρισεν ἀκόμη ὁ «Ρ», καὶ ἤρχισαν τότε νὰ διαλοῦν διὰ τὰ μυστηριώδη γράμματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς τὴν φύλαξιν τοῦ Σίμωνος, χωρὶς νὰ δώσῃ καμμίαν ἐξήγησιν.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ δὲν ἔμενεν ἀδρανής. Μετὰ δύο ὥρας ἐπέστρεψε κ' ἔπῃρεν ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα ποῦ εἶχεν ἀποθέσῃ, παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας Σίμωνος, τὸ ἔκρυψε κάτω ἀπὸ τὸ σακκάκι του καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ πλησιέστερον μπάρ, ἐδιάλεξεν ἕνα παράμερον τραπεζάκι καὶ διέταξε μίαν γ κ α ζ ό ζ α ν.

Κατόπιν ἔβγαλεν ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ ἐτοποθέτησεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Ἦτο ἕνας μικρὸς φωνογράφος.

Ὁ Μωρὶς ἐγύρισε τὸν στρόφαλον τοῦ μηχανήματος καὶ ἔσκυψε μὲ προσοχὴν διὰ νὰκούσῃ...

Ὁ κύλινδρος ἤρχισε τότε νὰ στρέφεται γρήγορα. Κατ' ἀρχὰς ἀνεδόθη ἕνας ἦχος ἔρρινος, μονότονος, ἄναρθρος. Κατόπιν ὅμως ἠκούσθη καθαρὰ μιὰ λέξις, ἐπαναληφθεῖσα δύο τρεῖς φοράς:

—Κ α ζ α μ π ι ά ν κ α!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΓΗΡΑΣ

Ὦ! τὰ σεβάσμια ἄσπρα μαλλιὰ
Ποῦ σὰν στεφάνι μαρτυρίου
Στολίζουνε τὴν κεφαλὴ
Τοῦ γέροντος τοῦ σεβασμιοῦ.

Τὴν κεφαλή σας σκύψατε
Μπρὸς στὴ γεροντικὴ μορφή του,
Πόσα στὸν κόσμον ἔπαθε
Πόσα δὲν εἶδαν οἱ ὀφθαλμοί του!

Μπόρες, φουρτοῦνες, κεραυνοὺς
Ἔχει παλαίσῃ καὶ νικήσῃ,
Χιλιάδας ἄλλα θύματα
Ἀθῶα, πίσω του ἔχει ἀφήσει.

Κι' ἂν λογαριάζεται ἥρωας
Κεῖνος ποῦ πέφτει στοὺς πολέμους
Ἥρως καὶ κεῖνος ποῦ ἐπιζῇ
Μέσα στοῦ βίου τοὺς ἀνέμους.

Φτώχεια, κακίες, ἀρρωστιὲς
Τόσα παιγνίδια σοῦ ἔχουν παίξῃ
Καὶ σὺ ἀπὸ τὲς ἁρπάγες των
Ἐγλύτωσες, δὲν ἔχεις μπλέξῃ.

Εἶδες τὸν κόσμο—φάντασμα—
Μὰ κι' ἂν καλὰ-καλὰ δὲν ξέρῃς
Τὸ τεῖν' ὁ κόσμος, σεβαστέ,
Τώρα χαμογελᾷς καὶ χαίρεις,

Καὶ πάγει ὁ νοῦς στὸ πρῶτό σου
Χαμόγελο, τὴν πρώτη σου ὥρα,
Τ' ἄγνωστα μέρη λαχταρᾷς
Ποῦ θὲ νὰ φτερουγίσῃς τώρα...

Χαῖρε, ὦ γῆρας σεβάσμιο,
Καὶ τὴν ἁγνὴ λευκότητά σου
Ἐπόθησα! Ἄμποτε, ἄμποτε
Ἀθῶος κ' ἐγὼ νὰλθῶ κοντά σου!

Νέα Ὑόρκη Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Πῶς γλυκαίνουν τὰ πεπόνια

Ἕνας Ἀμερικανὸς κατώρθωσε νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰγλυκάνῃ ἕνα πεπόνι διὰ τοῦ ἑξῆς τρόπου: Ἐπῆρε τὸ πεπόνι, ὅταν ἦτον ἀκόμη μικρὸν, τὸ ἐτρύπησεν ἀπὸ κάτω, τοῦ ἔζωσεν ἕνα φυτίλι λάμπας καὶ ἔβαλε τὸ φυτίλι αὐτὸ μέσα εἰς μίαν φιάλην γεμάτην νερὸ ζαχαρωμένον. Τὸ πεπόνι ἀπερρόφησεν αὕτω τὸ νερὸν τῆς φιάλης κ' ἔγεινε θαυμάσιον.

Περίεργον ἔθιμον

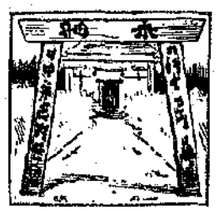

— Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ὅταν εἶνε κανένας βαρειὰ ἄρρωστος, οἱ συγγενεῖς του ἀνεγείρουν ἔξωθεν ἑνὸς οἱουδήποτε ναοῦ ἓν εἶδος πύλης ἢ ἀψίδος, ἐπὶ τῆς ὁποίας γράφουν τὰς προσευχὰς των ὑπὲρ τοῦ ἀρρώστου. Καὶ τὸ Μέγα Πνεῦμα τὰς εἰσακούει.

Περίεργον κτένισμα

— Ἰδοὺ ἡ τελευταία μόδα τοῦ κτενίσματος τῶν κομψευομένων κυριῶν τῆς φυλῆς Μπαλούντας (Κεντρώα Ἀφρική). Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι δὲν στερεῖται πρωτοτυπίας καὶ καμψότητος.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἕλληνος

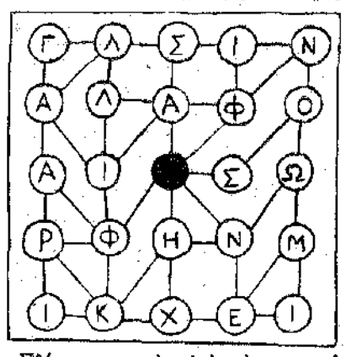

Σβύσατε μερικὰς ἀπὸ τὰς γραμμὰς ποῦ συνδέουν τοὺς μικροὺς κύκλους οὕτως, ὥστε αἱ ἀπομένουσαι, ἀρχόμεναι ἔξωθεν καὶ καταλήγουσαι εἰς τὸν μεσαῖον μαῦρον κύκλον, νὰ δείξουν τέσσαρας λέξεις χωριστάς: ἤπειρον, νῆσον τοῦ Αἰγαίου, ὥραν τοῦ ἔτους καὶ κράτος τῆς Εὐρώπης.

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

Charade

Quatre lettres forment mon nom;
Je suis l'ouvrage d' un reptile;
Je deviens, sans queue, un prenom
Et puis, sans tête, un volatile.

ΔΗΛΩΣΙΣ: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται, ἀπαραιτήτως, ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 3ΡΟΥ φυλλαδίου

α') Ἐπὶ τοῦ τοπίου, δεξιᾷ τοῦ χωροφύλακος, σχηματίζονται οἱ δύο λωποδύται καὶ ἀριστερᾷ ὁ τρίτος. Φαίνονται, ὅταν ἡ δεξιὰ καὶ ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνος γίνουν βάσεις.—β'.) Ἀγαμέμνων, Ἀχιλλεύς, Μενέλαος, Ὀδυσσεύς.— γ'.) 1. Le printemps est la saison des fleurs. 2. Montgolfier inventa les ballons. 3. La locomotive s'est arretée faute de vapeur.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης της, διὰ νὰ περάσετε ὡραῖον χαλοκαίρι.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ **ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ** Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Γ'ονατιστὴ 'μπρὸς στὴς ἅγιες εἰκόνες, ἡ δύστυχη ἡ μάννα, *προσεύχεται γιὰ τὴ* παντώρια κόρη της. Δεκαοχτὼ φορὲς τὰ χελιδόνια νὰ γυρίζουν ἔχει δεῖ, δεκαοχτὼ τὰ κόκκινα τοῦ Πάσχα αὐγά. 'Αλλοίμονο! Ἡ μοῖρα δὲν τῆς γράφει στεφάνι νὰ φορέση. 'Εκεῖνο 'κεῖ τὸ ἰσχνό, τὸ ἄτανο σῶμα πάνω 'ς τὰ λευκὰ τοῦ κρεββατιοῦ σεντόνια, εἶνε τὸ δικό της. Δὲς πῶς σηκώνεται καὶ πέφτει πάλι! Λὲς καὶ τὰ νήματα ποῦ τὸ κρατᾶνε μὲ τὴ ζωὴ σπάζουν τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο.

—Βοήθεια, Χριστέ μου· κάνε μου τὸ καλό. Λαμπάδα ὅς τὸ μπόϊ της τάζω νὰ Σοῦ φέρω πάνω 'ς τὸ ξωκκλῆσι σὰν θὰ γενῇ καλά... Κόρη μου, τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω;—ἔξω ὁ βορριᾶς μουγγίζει. Τὰ ἀστροπελέκια, ἡ ἀστραπὲ, ξεσκίζουν τὸν ἀγέρα... *Μονάχη* εἶμαι ὦ...

Μὰ ξάφνω ἡ καντῆλα ἔβγαλε μιὰ λάμψι δυνατή. Στὴ δύστυχη τὴ μάννα φάνηκε, πῶς 'στὸ ἀγγελικὸ τῆς Παναγίας πρόσωπο ἕνα χαμόγελο ἐζωγραφίστηκε...

Ἡ τρικυμία πέρασε, οἱ κεραυνοί, ἡ ἀστραπές. Τοῦ Μάη ὁ ἥλιος πλημμύρισε τὴ χώρα ποῦ διώχνει τὸν ἄνθρωπο 'ς τὴν ἐξοχή. Κ' νὰ! καὶ 'ς αὐτὸ τὸ μονοπάτι ἀκόμα ποῦ πάει κατὰ τὸ ξωκκλῆσι, εἶνε δυὸ γυναῖκες. Ξέρεις ποιές εἶνε; Ἡ μάννα μὲ τὴν ἀρρωστη τὴν κόρη της.

'Ηταν λοιπὸν ἀλήθεια ἡ λάμψις τῆς καντήλας; 'Ηταν ἀλήθεια ναί. 'Ηταν ἀλήθεια τὸ χαμόγελο τῆς Παναθένας; ἦταν ἀλήθεια ναί.

Μὲ τί πίστι προσευχήθηκε ἡ μάννα!..

Ἴρις

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ Β'. ΚΑΙ Ο ΣΕ'Υ'ΔΑΙΤΣ

Ὁ περίφημος στρατηγὸς Σεύδλιτς διισχυρίζετο πάντοτε, ὅτι ἱππεὺς ἀξιμάλωτιζόμενος μετὰ τοῦ ἵππου του εἶνε θειλός. Κάποτε, ὅταν ἦτο ἀκόμη ὑπολοχαγός, εὑρίσκετο μεταξὺ τῆς ἀκολουθίας τοῦ βασιλέως Φρειδερίκου Β', κατά τινα ἐπιθεώρησιν τοῦ φρουρίου Γλογάου ἐν Σιλεσίᾳ. Μόλις ἔφθασαν εἰς τὸ *μέσον* τῆς γεφύρας τοῦ φρουρίου, διέτάξεν ὁ βασιλεὺς νὰ σηκωθῶσιν ὅλαι αἱ κιγκλαὶ γέφυραι. Μετὰ τοῦτο, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Σεύδλιτς, εἶπε· «Τώρα εἶσθε αἰχμάλωτός μου».—«Ἀκόμη, Μεγαλειότατε», ἀπήντησεν ὁ τολμηρὸς ἱππεὺς καὶ ἐπήδησεν ἔφιππος εἰς τὸν ποταμόν. Κολυμβήσας ἐξῆλθεν, *ὄχι πλέον* ὑπολοχαγός, ἀλλὰ λοχαγός.

('Εκ τοῦ Γερμανικοῦ) *Θησεὺς*

ΤΟ ΜΕΛΤΕΜΙ

Πηγαίναμε στὰς Σπέτσας.

Ὅταν ἐφύγαμε ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ἦταν μεγάλη γαλήνη. Ὕστερα ὅμως, μόλις βγήκαμε ἀπὸ τὸν λιμένα, ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ κουνᾶει τὸ πλοῖο, ὕστερα περισσότερο, ἀπὸ ὕστερα ἀκόμη περισσότερο, ὅσπου πιὰ ἀρχίζει γερὴ τρικυμία. Τὸ πλοῖο κουνοῦσε πολύ, ὅλος ὁ κόσμος ζαλίζουνταν, οἱ ναῦται ἀναγκάζουνταν νὰ κρατοῦν τὰ σχοινιὰ τοῦ πλοίου γιὰ νὰ μὴ πέσουν, ἡ πολυθρόνες κατρακυλοῦσαν καὶ οἱ καμαρότοι εἶχαν πολλὴ δουλειά...

Τὸ ταξεῖδι διήρκεσεν ἔτσι ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ὡς τὴν Αἴγινα. 'Από τὴν Αἴγινα ἕως τὸν Πόρο, τὸ ταξεῖδι ἦταν κάπως καλλίτερο.

Στὸν Πόρο ἐφθάσαμε τὸ *μεσημέρι*, ὅπου φάγαμε. Λίγο πιὸ ἔξω ἀπὸ τὸν Πόρο, ἀρχίζει πάλι ἡ τρικυμία, ἡ ὁποία διήρκεσε πολὺ δυνατὴ ὡς τὴν Ὕδρα. 'Από τὴν Ὕδρα ὡς τὰς Σπέτσας ἦταν γαλήνη σχεδόν. Εἰς τὰς Σπέτσας ἐγκήκαμε.

Αὐτὸς ὁ ἄνεμος εἶνε τὸ ξακουσμένο «μελτέμι». Ξέρετέ το λοιπὸν καὶ ἀπωφεύγετε νὰ ταξειδεύετε μαύτὸν τὸν ἄνεμο.

Φάρι τῆς Ξηρᾶς

ΚΙΘΑΡΑ

Κιθάρα μελιστάλαχτη
ποῦ σ' εἶχα πεταμένη
τόσο καιρὸ ἀλύπητα
στὴν ἔρημη γωνιά,
Πάψε νὰ εἶσαι τώρα πειὰ
βουβὴ καὶ πικραμένη,
σ' ἀναζητῶ παντοτεινὴ
νὰ σ' ἔχω συντροφιά.

Κι' ἂν μ' ἀπονιὰ τόσο καιρὸ
μεγάχη σ' εἶχα ἀφήσει,
ὅμως ἐσὺ παράπονο
δὲν ἔβγαλες κανένα.
Μὰ ὄχι! Κ' ἐγὼ ὁλότελα
δὲν σ' εἶχα λησμονήσει
καὶ τώρα νά, κιθάρα μου,
πάλι ἔρχομαι σὲ σένα.

Ἔλα καὶ πάτξε μου γλυκὰ
ἐκεῖνο τὸ τραγοῦδι
ποῦ κι' ἄλλοτε μοῦ ἔπαιξες,
κιθάρα μου χρυσῆ.
Πάτξε νὰ σβύσουν οἱ καημοὶ
σὰν τὸ φτωχὸ λουλοῦδι
ποῦ σβύνει καὶ μαραίνεται
καὶ λίγο μόνο ζῇ.

Ἄχ! πάτξε! Κάθε σου παλμὸς
κάθε γλυκὸς σου στόνος
θὰ ρίχνῃ στὴν καρδοῦλα μου
παρηγοριᾶς ἀχτῖδα.
Θὰ νὰ ξεχάσω τὰ παλιὰ
θὲ νὰ μοῦ φύγῃ ὁ πόνος
καὶ μέσα μου θὰ γεννηθῇ
κάποια καινούργια ἐλπίδα!..

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

ΑΙ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΦΤΣΕΩΣ

Εἶνε νηνεμία! Ἡ θάλασσα φλοισβίζουσα κτυπᾷ εἰς τὴν ἀκτήν, τὸ κῦμα χαϊδεύει γλυκὰ τὸν ἀγιαλόν. Δὲν ἀκούεται ἄλλος κρότος ἀπὸ τὸ ἐλαφρὸ ψιθύρισμα τῆς θαλάσσης, ἡ ὁποία ἀνέρχεται λίγο στὰ βράχια καὶ ἀμέσως κατέρχεται. Ἡ ἀτέρμων κυανῆ ἐπιφάνεια ἀναπαύεται ἥσυχη καὶ μεγαλοπρεπὴς μέσα στὰ σπλάχνα τῆς γῆς, ὑπὸ τὰ φλογερὰ βλέμματα τοῦ μεγάλου, λαμπροῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἡλίου, ὁ ὁποῖος διασχίζει ἠρέμα τὴν γαλανὴ λαμπρότητα τοῦ οὐρανίου θόλου. Ἡ δὲ λεπτὴ, ἐλαφρὰ αὔρα, ἡ ὁποία πνέει ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς θάλασσας, παίρνει τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν μ' ἕνα ἀπαλὸ φύσημα, γιὰ νὰ πετάξουν μαζὶ 'ς ἄλλους κόσμους' ἀγνώστους, παθητούς.

***

Κίνε τρικυμία! Ὁ ἄνεμος σφυρίζει φοβερά! Μεγάλα κύματα ὑψώνονται, ἀφροστεφανώνονται, ὁρμοῦν μὲ λύσσαν καὶ σποῦν πάνω στοὺς βράχους, ἐκτινάσσοντα μακρὰν ρανίδας λευκάς. Μαῦρα σύννεφα διέρχονται ἀγέρωχα τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ, ἐνῷ οἱ κεραυνοὶ ξεσχίζουν τοὺς ὑδατίνους ὄγκους. Ὁλόκληρον τὸ ὑγρὸν στοιχεῖον συνταράσσεται, μαίνεται, βογγᾷ μέσα στὰ σπλάγχνα τῆς γῆς, νομίζεις ὅτι θέλει νὰ ἐκτιναχθῇ ἔξω. Μόνη ἡ θελκτικὴ ἀδελφὴ τοῦ Φοίβου ξεπροβάλλει κάποτε κάποτε διὰ νὰ φωτίσῃ μὲ τὰς δειλὰς της ἀκτῖνας τὴν φοβερὰν εἰκόνα, καὶ φαίνεται σὰν νὰ θέλῃ νὰ καταπραΰνῃ τὴν ὀργὴν τῆς μαινομένης θαλάσσης. Ἀλλ' ἐκείνη ἐξακολουθεῖ τὸ ἀδιάσπαστον βούϊσμά της.

Δοξασμένος Ἑλληνισμὸς

ΜΥΘΟΣ

Γατζουράκι ὑπόμονο
ποταμάκι διάβαινε
φορτωμένο ἁλάτι·
καὶ τ' ἁλάτι ἔλυωσε,
κι' ἔτσι ξεκουράσθηκε
ἡ χονδρή του πλάτη.

Δίγες μέρες ἔπειτα
πάλι ξαναπέρασε
φέρνοντας σφουγγάρια.
Μὰ ἐκεῖνα 'βάρυναν
καὶ βαθειὰ τὸν ἔπνιξαν...
Θὰ τὸν φάν' τὰ ψάρια!

(Κατὰ τὸν Αἴσωπο)

Μεγάλη Ἑλλὰς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μπρὸς στὴν μάνδρα τοῦ κήπου, ὁ Τοτὸς στέκεται μὲ ἕνα βάζο μπογιὰ ἄσπρη καὶ μὲ ἕνα πινέλλο στὸ χέρι καὶ μπογιατίζει ὅλο τὸ ἴδιο μέρος.

—Τί κάνεις αὐτοῦ, Τοτό; τῷ λέγει ὁ ἀδελφός του.

—Νὰ, μισὴ ὥρα τώρα μπογιατίζω νὰ σβύσω τὸν ἴσκιο μου, καὶ δὲν μπορῶ.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Εταστοῦ τοῦ 'Ιδεώδους

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ, ΜΕ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ, ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΞΟΧΑΣ, ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

'Ο καλλίτερος σύντροφος—τὸ δροσιστικώτερον ἀνάγνωσμα, εἶνε

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

ΚΑΙ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἔχομεν μίαν μεγάλην συλλογὴν τοιούτων θαυμασίων Τόμων, ἕκαστος τῶν ὁποίων τιμᾶται ἀπὸ 1 δραχμῆς μέχρι 10. Συμβουλευθῆτε τὸν Τιμοκατάλογον ποῦ ἐδημοσιεύθη πολλάκις εἰς τὰ ἐφετεινὰ φύλλα καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὰς παραγγελίας σας, διὰ νὰ ἐξασφαλίσετε ἓν ὡραῖον, ἀπολαυστικὸν καὶ ὠφέλιμον Καλοκαῖρι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 21ην Ἰουλίου 1915.

ΤΑ ἑξῆς μοῦ γράφει ὁ Ἥρως τοῦ 1913»: «Ἡ στατιστικὴ ποῦ σοῦ ἔστειλε τὸ Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας, δὲν εἶνε σωστή. Ἐγὼ ἔκαμα μίαν ἄλλην ποῦ δείχνει τὸ ἀντίθετον, δηλαδὴ ὅτι νικοῦν τἀγόρια. Ἰδοὺ αὐτή: Κατὰ τὴν Α' ἑξαμηνίαν τοῦ 1915 ἐδημοσιεύθησαν 186 ἐν ὅλῳ κομμάτια, ἤτοι 113 πεζά, 33 ποιήματα καὶ 37 παιδ. πνεύματα. Γενικῶς ἐνίκουν 88 εἰς κορίτσια καὶ 98 εἰς ἀγόρια. Ἐκ τῶν πεζῶν, 72 εἰς κορίτσια καὶ 41 εἰς ἀγόρια. Ἐκ τῶν ποιημάτων, 3 εἰς κορίτσια καὶ 33 εἰς ἀγόρια. Ἐκ τῶν Π. Πνευμάτων, 13 εἰς κορίτσια καὶ 24 εἰς ἀγόρια.

«Πρῶτοι δὲ ἔρχονται οἱ ἑξῆς· Εἰς τὰ πεζά: Βαλκανικὴ Συμμαχία μὲ 11 κομμάτια. Ροδοδάφνη μὲ 8. Προγκήπισσα τῶν Δολλαρίων, Ἀνθισμένη Βαμβακιά, Νησιωτοπούλα κτλ. (ὅλῳ κορίτσια.) Εἰς τὰ ποιήματα: Τέλλος Ἄγρας μὲ 11 κομμάτια, Ὕστερη Ἀναλαυπὴ μὲ 8, Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, Νικήτρια Κυανόλευκος κτλ. (ὅλῳ ἀγόρια.) Γενικῶς πρῶτος ἔρχεται ὁ Τέλλος Ἄγρας μὲ 13 ἐν ὅλῳ κομμάτια. Ἔλαβον δὲ ἱέρος 87 παιδιὰ ἐξ ὧν 43 ἀγόρια καὶ 43 κορίτσια, καὶ μία ἢ ἕνας ἀφηρημένος, ποῦ ἐξέχασε νὰ ὑπογράψῃ.» Αὐτὰ λέγει ὁ Ἥρως τοῦ 1913. Τώρα, ἂν εἶνε σωστὰ δὲν ξέρω, διότι δὲν ἔλαβα καιρὸν νὰ τὰ ἐξελέγξω. Αὐτὸ νὰ τὸ κάμετε σεῖς.

Μονάκριβη, ἡ ἀπορία σου, εἶνε εὔλογος. Ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ παραδεχομένη τὸ προσκύνημα τῶν εἰκόνων, τὴν ἔχει λύσιν πρὸ πολλοῦ. Δὲν προσκυνοῦμεν, δὲν λατρεύομεν τὴν ἰδίαν εἰκόνα, ὅπως οἱ εἰδωλολάτραι, ἀλλὰ τὸ εἰκονιζόμενον πρόσωπον. Ἡ εἰκὼν ἁπλῶς μᾶς τὸ ἐνθυμίζει, μᾶς τὸ φέρει ἐμπρός μας, καὶ ἀσπαζόμεθα τὴν εἰκόνα καὶ προσευχόμεθα εἰς αὐτήν, ὡς ἐὰν εἴχαμεν ἐμπρός μας τὸ ἴδιον εἰκονιζόμενον πρόσωπον. Ναί, οἱ πολὺ ἀνεπτυγμένοι, οἱ ἰκανοί, ὅπως λέγεις, *νὰ λατρεύουν ἐν πνεύματι*, πιθανὸν νὰ μὴν ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ εἰκόνας διὰ νὰ προσεύχωνται εἰς τὸν Θεόν, τὸν Χριστόν, τὴν Παναγίαν. Μὴ λησμονῆς δμως ὅτι ἡ θρησκεία εἶνε δι' ὅλους, καὶ διὰ τοὺς πολλούς, καὶ διὰ τὸν λαόν. Ὁ δὲ λαὸς θέλει νὰ βλέπῃ μίαν εἰκόνα.

Τὸ Ἕνα Χριστάκι, εἰς τὴν ἐπιστολὴν διὰ τῆς ὁποίας μοῦ στέλλει τὴν ἐξόφλησιν τοῦ πρακτορικοῦ λογαριασμοῦ του, μοῦ γράφει καὶ τὰ ἑξῆς: «Προσεχῶς θὰ προσπαθήσω νὰ σοῦ ἐμβάσω καὶ τὴν συνδρομήν μου διὰ τὸ ἐπιόν ἔτος, διότι ξεύρομεν ὅτι τώρα ἡ ἀγαπητὴ Διάπλασις ἔχει πολὺ περισσοτέρας ἀνάγκας ἀπὸ κάθε ἄλλην περίστασιν.» Καὶ πραγματικῶς, ἕνα τοιοῦτον διάβημα, ἂν ἀπεφασίζετο καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους συνδρομητάς μου, θὰ ἦτο πολὺ ἀνακουφιστικόν. Διότι φέτος, ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου, οὔτε εἰς τὴν Τουρκίαν, οὔτε εἰς τὴν Βουλγαρίαν στέλλω φύλλα, ἑπομένως οὔτε εἰσπράττω· ὅπως δὲν εἰσπράττω καὶ ἀπὸ πολλὰ ἄλλα μέρη τοῦ Ἐξωτερικοῦ καὶ οὕτω, ἀπὸ τὰς τακτικὰς εἰσπράξεις ποῦ μοῦ ἀναγκαοῦν διὰ τὴν ἔκδοσίν μου, λείπουν φέτος περὶ τὰς 10,000 δραχμῶν· φαντασθῆτε λοιπὸν πόσον τοῦτο δυσχεραίνει τὸ ἔργον μου!

Ἡ Ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου θέλει νὰ μάθῃ τὴν τέχνην τοῦ συγγραφέως· δηλαδὴ νὰ γράφῃ ὡραῖα κομμάτια διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Ἀπὸ ὅλους δὲ τοὺς συγγραφεῖς τῆς Σελίδος ποῦ θαυμάζει, ἐκλέγει ὡς διδάσκαλον τὴν Ροδοδάφνην καὶ τὴν ἐρωτᾷ.. πόσο θέλει τὸν μῆνα, διὰ νὰ τὴν πάρῃ μαθήτριαν.

Μέλλων Ναύαρχε, σὲ συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς σας γιαγιακούλας. Διαβίβασε τὰ συλλυπητήρια μὲ τοὺς ἀσπασμούς μου εἰς τὴν Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν καὶ τὴν Λευκὴν Περιστεράν.

Καὶ βέβαια εἶσαι πολὺ εὐτυχισμένον παιδί, Ἀγκαθάκι, ἀφοῦ ἔχεις «μιὰ ψάθινη τέντα» εἰς τὸν ὡραῖον σου κῆπον καὶ «ἕνα κόττερο εἰς τὴν θάλασσαν». Λίγα παιδιὰ ἔχουν τέτοια πράγματα. Ἀλλὰ καὶ σὺ πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ καλὸ παιδί, διὰ νὰ εὐχαριστῇς τὸν Θεὸν ποῦ σ' ἔκαμεν εὐτυχισμένον.

Ἀλβανοκτόνε Ἠπειρῶτα, δὲν ἐμποδίζει ἂν ὑπάρχουν καὶ ἄλλα δράματα μὲ τὸ ἴδιον ἱστορικὸν θέμα. Ἡ ἰδέα μου δμως εἶνε ὅτι δὲν εἶμαι ἀρκετὰ ἱκανὸς νὰ ἐπιχειρήσῃς τόσον μεγάλα ἔργα, ποῦ ἀπαιτοῦν γνώσεις καὶ πεῖραν. Θὰ ἔκαμνες καλλίτερα ἂν ἐγυμνάζεσο μὲ μικρότερα κ' εὐκολώτερα. Σιγὰ-σιγὰ προχωρεῖ καὶ νεύς.

Εἰς τὰ προφορικά, Καρυᾶτις, εἶμπορεῖ κανεὶς καὶ νὰ ταραχθῇ, νὰ τὰ χάσῃ, νὰ ἀπαντήσῃ ἄσχημα καὶ νὰ ἀδικηθῇ. Εἰς τὰ γραπτὰ ὅμως; Ἄμα ξεύρῃ, δὲν θὰ γράψῃ; Θὰ ἔχῃ ὅλην του τὴν ἡσυχίαν καὶ ὅλην του τὴν ψυχραιμίαν.—Χαριτωμένον τὸ ἐπεισόδιον ποῦ μοῦ διηγεῖσαι. Ξέρεις ὅμως, ὁ μπαμπᾶς ἔχει κάποιο δικαίωμα νὰ θυμώνῃ...

Ὁ Τέλλος Ἄγρας ἀπαντᾷ εἰς τὴν Ἀδδαν, ὅτι δὲν τοῦ φαίνεται ἄσχημη αὐτὴ ἡ πρὸς τὴν φιλολογίαν κατεύθυνσις. Ἀλλ' ὄχι ἐπακερδὴς καὶ δυναμένη νὰ δώσῃ μίαν θέσιν κοινωνικήν. (Εἰς αὐτὸ ὅμως ἔχει λάθος· διότι ἕνας ἔξοχος συγγραφεὺς καὶ πολλὰ κερδίζει καὶ μεγάλην κοινωνικὴν θέσιν ἔχει· μόνον ποῦ δὲν ἠμποροῦν νὰ γίνουν ὅλοι!) Ὑπὸ ὑλικὴν ἔποψιν, λέγει, τοῦ ἀρέσει πολὺ μία θέσις καθηγητοῦ, διότι τὰ μικρὰ παιδιὰ εἶνε ἡ μεγαλητέρα του χαρά. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ξεύρει περισσότερα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, τοῦ Αἴγο ἀπ' Ὅλα, τοῦ Ἥρωος τῶν Βαλκανίων.—«Ὁ Ἱδρυτὴς» τῆς Νησιωτοπούλας.—«Τὸ πρῶτό μου γράμμα» τοῦ Τέλλου Ἄγρα.—«Ἀπάντησις» τῆς Φούλας.—«Ἕνας γάμος» τοῦ Σκιλαβωμένου Ἕλληνος.—«Θάλασσα» τοῦ Πανελληνίου Πόθου.—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἱστορικὸν λογοπαίγνιον» (τὸ ἐδημοσιευσὰ καὶ ἄλλοτε)—«Ναΐδιχι» (ἀτέχνου).—«Ἀναμνήσεις ἀπ' τὸ χωριό μου» (βιαστικό.)—«Ἄγνωστος» (ἀτέχνοι στίχοι.)—«Ἡ τελευταία ὀπτασία», «Πονηρία ἑνὸς χωρικοῦ» (ἀκατάλληλα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια

Νέα ψευδώνυμα: Κορυφαῖος τῶν Ἠλεκτρολόγων, α (Ν. Δ.), Ροδαλὴ Αὐγούλα, κ. (Ε. Δ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλάξουν: ὁ Διοκαῖος Κύκνος (0) μὲ Ρόδου Μοσχοβόλημα, Δαυλὸν τοῦ Κανάρη.—Τὰ Ὄνειρα π' Ἀλήθευσαν (0) μὲ Φούλαν, Κῦμα τοῦ Βοσπόρου, καὶ μὲ Βολιώτας.—Ὁ Μποσουὲ (0) μὲ Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους, Ἀνθισμένην Βαμβακιὰν, Φούλαν. Φράουλαν, Πριγκήπισσαν τῶν Δολλαρίων, Ἐβελίναν, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Ἄδδαν, Ὄνειρα π' Ἀλήθευσαν, Αἴγο ἀπ' Ὅλα. Σκῆπτρον τοῦ Διός, Ὑπόδουλον Ἑλληνίδα, Μίαν Τρελλούλαν, Ἔνδοξο Σοῦλι, Παντοκράτορα, Κυματοβόλον Ποσειδῶνα, Τρελλὴν Νεράϊδα, Διαβολάκι Ἀθηνῶν, Μελαχροινὸ Διαβολάκι, Ἡρωΐδα τῆς Δήμνου, Τρελλὴν Νεραϊδούλαν, Ναυτοποιλαν, Νησιωτοπούλαν, Πανελλήνιον Ἀστέρα, Κροκυρεϊκὸν Διάβολον.—Τὸ Ἐθνικὸν Ὄνειρον (0) μὲ Πεθαμένα Ὄνειρα, Τρελλὴν Ναυτοπούλαν, Μίαν Τρελλούλαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν (ἔστειλα·) Ὀ,

ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1915

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα τὴν 16 Ἰουλίου τὸ πρωὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2443, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ προπληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριελαμβάνετο ἡ 15 Ἰουλίου. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοί:

1437, ἐκέρδισεν ἓν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.

685, 1031, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.

41, 1923, 1137, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν του.

1504, 111, 257, 2161, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του.

836, 493, 1635, 194, 1253, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ *προσεχοῦς ἔτους*.

1802, 976, 1307, 308, 612, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».

83, 1489, 684, 2037, 531, 756, 2205, 986, 449, 1607, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3.50.

1093, 179, 1541, 1192, 1911, 472, 1966, 164, 873, 2194, 1760, 528 1277, 79, 1860, 340, 749, 218, 2054, 284, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 35ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ διαιολοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης, οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογήν των, ἀπηυθύναμεν σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὁρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1915 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ὀκτωβρίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταὶ, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Ὀκτωβρίου 1915. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω Τρίτης.

νειρα π' Ἀλήθευσαν (εἶδες λοιπὸν ποῦ ἔκαμες καλὰ νὰ μὴν ἀπελπισθῇς;) Ἐκπορθητὴν τοῦ Μπιζανίου (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· βεβαίως ὁ βαθμός σου θὰ εἶνε πολὺ καλός·) Κυπριακὸν Ἀστέρι (εὔχομαι περαστικά·) Θησέα (δωρεάν; ὄχι βέβαια· θὰ τἀγοράσῃ, ἢ θὰ ζητήσῃ νἀρχίζῃ ἡ συνδρομή του ἀπὸ 1ης παρελθόντος Δεκεμβρίου·) Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα (ἔχει καλῶς·) Ταναγραίαν (ποῦ μοῦ γράφει ὡραιότατα ἀπὸ τὴν Αἰδηψόν·) Φλοῖσβον τοῦ Βοσπόρου (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Μόζαρτ (καλῶς ἤλθες εἰς τὰς Ἀθήνας·) Ὁμηρικὸν Ἥρωα (παιδικὸν καθαυτὸ δὲν εἶνε, ἀλλ' οὔτε καὶ τίποτε *σπουδαῖον*·) Λίγο ἀπ' ὅλα (ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου· ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ καὶ σὲ πληροφορεῖ ὅτι εἶνε ὅλοι καλά·) Φράουλαν (χαίρω ποῦ ἐπανέρχεσαι εἰς τὴν...ὑπηρεσίαν μου καὶ ἐλπίζω νὰ μείνῃς χωρὶς ἄλλην διακοπήν· ναί, κ' ἐδῶ τώρα κάμνει πολλὴν ζέστην·) Λεσβιακὴν Φάλαγκα (ἔστειλα·) Φωνὴν τῆς Πατρίδος (τὸ πρῶτον ναί, ἤτο λάθος, ἀλλ' εὐκόλως ἐνοροῦμενον. τὸ δεύτερον ὄχι· ἡ Ἰλλυρία εἶνε παλαιὰ χώρα τῆς Αὐστρίας·) Πανελλήνιον Πόθον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Μεγάλην Ἑλλάδα (καλὰ ἐμάντευσες· αἱ φίλαι μας δὲν ἠξεύρω διατί ἔχουν νὰ μοῦ γράφουν πολὺν καιρόν·) Ροδοδάκτυλον Ἠὼ (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Ναυτάκι τῆς Λήμνου (ὅταν παίρνῃ κανεὶς τὸ ἴδιον βραβεῖον εἰς προηγούμενον Διαγωνισμὸν καὶ αἱ λύσεις του ἢ αἱ ἀσκήσεις του τοῦ δίδουν τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ξαναπάρῃ, τότε τίθεται τιμητικῶς «ἔκτος Διαγωνισμοῦ»·) Οὔριον Ἄνεμον (ἐπὶ ἁπλοῦ χάρτου ὄχι, ἀλλ' ἐπὶ χάρτου τῶν λύσεων στεῖλε τὰς λύσεις σου· κόλλησε δὲ καὶ τὸ *ἀπαιτούμενον γραμματόσημον*, διότι δὲν παραλαμβάνω ἐπιστολὰς ποῦ θέλουν πρόστιμον· τὰς ἀφίνω νὰ μένουν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον·) Ἥρωα τῶν Βαλκανίων, Διαβολάκι τῶν Ἀθηνῶν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 21ην Ἰουλίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 150οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20ῆς Σεπτεμβρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

416—418. Λογοπαίγνια.

1.—Ποῖον εἶνε τὸ μεγαλήτερον λίκνον τοῦ κόσμου;

2.—Ποία πόλις τῆς Ἑλλάδος ἔχει τὸ μέσον εἰς τὴν ἀρχήν;

3.—Ποία πόλις τῆς Ἑλλάδος σοῦ ζητεῖ νὰ βάλῃς ἄλλο νοῖκι;

Ἐσυάλησαν ὑπὸ τοῦ κ. Π.

419. Λεξίγριφος.

Ἐγὼ κλαίω καὶ σὺ μένεις·
Καὶ μ' αὐτὰ προκύπτει μόνον
Ἕνας βασιλεὺς τῆς Σπάρτης
Ποῦ ὑπῆρξε πρὸ αἰώνων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λεμεσιανῆς

420. Συλλαβόγριφος.

Κραυγὴν πτηνοῦ μὲ νότᾶν
Καὶ μετοχὴν ἑνώνω
Καὶ μέρος τι σπουδαῖον
Τοῦ σκελετοῦ δηλώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐκδικητοῦ τῆς Ρόδου.

421. Δικτυωτόν.

* * * * * * * = Οὐράνιον σῶμα.
* * * *
* * * * * * * = Πόλις τῆς Ἰταλίας.
* * * *
* * * * * * * = Ἀρχαία πόλις τῆς
* * * * Βιωτίας.
* * * * * * * = Παραγγελία ἰατροῦ.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρικυμίας.

422. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Ε καὶ βάλε Ο
Κι' ἀπὸ νῆσον τοῦ Ἰονίου
Θὰ ἰδῇς ἕνα ἱερόν
Συγγραφέα Εὐαγγελίου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριάδνης Μ. Σταυρίδου.

423. Πυραμὶς ἀντεστραμμένη.

****+**** = Ἀρχ. φυσικομαθηματικός.
+ = Ἱστοριογράφος Λατῖνος.
+ = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
+ = Πατριάρχης τῆς Γραφῆς.
+ Οἱ σταυροὶ κριτὴς τοῦ Ἅδου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου.

424—426. Ἀστεῖα Παρορράματα.

1.—Οἱ γερανοὶ καὶ οἱ γάλοι εἶνε ἄσπονδοι ἐχθροί.

2.—Τὸ ἄσμα εἶνε νῆσος.

3.—Ἡ κλῶσσα εἶνε μέρος τοῦ χώματος.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς Τροπαιούχου Ἑλλάδος.

427. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς ἀποτελοῦν σοφὸν ἐπίθετον τῶν Ἑβραίων:

1, Κράτος βαλκανικόν. 2, Ζῶον κερασφόρον. 3, Ἀρχαῖος νομοθέτης 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, Μήν. 6, Ἀττικὸς συγγραφεύς. 7, Γεωργικὸν ἐργαλεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεναγμοῦ τοῦ Ἀνέμου.

428. Ἐλλιποσύμφωνον.

αω - αουει - αο - η - ουει - ες.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρυάτιδος.

429. Γρῖφος.

1
1 χ' 1 :: :
χ' Ὀι χ' 1 :: Τι :: Οι
1 χ' 1 :: :
1

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φωνῆς τῆς Πατρίδος.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 15—21 Ἰουλίου

ΑΘΗΝΩΝ. Εὐρ. Γ. Χατζηγιαννάκης, Ν. Π. Παπαχ.κ.τ.λ.όπουλος, Πολυθ. Γ. Χατζηγιαννάκης, Σοφ. Π. Παπαχ.κ.τ.λ.όπουλος, Γρ. Τροχιόδρομος, Ι. Πίνκερτων, Κωνστ. Ι. Πιαλόγλου, Ἄγης. Ἀθ. Βραχιώτης, Γεωργία Ἀθ. Βραχιώτου, Δημ. Σπ. Πετρόπουλος. Κ. Δ. Χατζη.κ.τ.λ.όπουλος, Ἰω. Πελεκάνος, Δ. Θ. Κωνσταντινίδης, Ἀλ. Θ. Νικολάου, Δημ. Ν. Παπαδόπουλος, Ἕνας χωρὶς ὑπογραφή, Κούλα Α. Κονταρίνη, Κωνστ. Β. Καραβέλλος, Αἴγ. Λεονάρδος.

ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΗΣ. Θησεύς.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Διαβολάκι τῶν Ἀθηνῶν.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Χ. Γ. Διαπάκης.

ΚΑΪΡΟΥ. Μαρίκα Πιζάνη.

ΚΑΛΑΜΩΝ. Μ. Δ. Στασινόπουλος.

ΚΑΜΑΡΙΖΑΣ. Παν. Ν. Εὐαγγελίου.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος. Ἀλ. Σταματόπουλος, Ἀλ. Σκένδρος.

ΚΛΙΜΑΚΙ. (Ὕδρας). Νικ. Ι. Βάτης.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ. Ἀνδριάνα Ι. Δελατόρα, Σουνιάς Ἀθηνᾶ, *Γεωρ. Ι. Κουκουλας*. Χρυσούλα Ἀθ. Νίτη, Αἰκατερίνη Δ. Λοιδωρίκη.

ΟΔΗΣΣΟΥ. Ἀλ. Μάλτος.

ΠΑΤΡΩΝ. Γιάγκος Π. Νικολόπουλος, Παν. Σ. Καράμαλης, Λίλης Ηλ. Θεοδωρόπουλος.

ΠΑΙΡΑΙΩΣ. Π. Σ. Καστάνης, Ἀχ. Ι. Δεωνταιανάκος, *Βασ. Δ. Μάλτος*, Π. Ι. Κουτσουβέλης.

ΣΠΕΤΣΩΝ. Ψάρι τῆς Ξηρᾶς.

ΣΥΡΟΥ. Ἀντ. Α. Θεοδώρου, Ἀγγελική Σ. Σίδερη.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Ἀθιγγανίς.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Ἀντ. Χρ. Λεμπέσης.

ΨΑΘΟΠΥΡΓΟΥ. Ἀνδρ. Η. Ἠλιόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΕΛΕΚΑΝΟΣ ἐν Ἀθήναις καὶ ΠΕΤΡΟΣ Σ. ΚΑΣΤΑΝΗΣ ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Αὐγούστου.

Τύποις Καταστημάτων «ΝΕΟΥ ΑΣΤΕΩΣ» Κοραῆ 4, Ἀθῆναι.